

middelmaadig Kvalitet, maaske endog rent udrikkelig, i hvert Fald umulig at servere i de bedre Forretninger. Det vil nu let forstaas, at den førstnævnte Vin saa at sige maa „betale“ de mer eller mindre ubrugelige eller dog uheldigere Aargange, Fortjenesten paa de Vine, der falde lykkelig ud og i sig selv kunne betinge høje Priser, maa ej alene dække disses egne Lagringsomkostninger, men ogsaa Tabet paa de andre Vine. Selv bortset fra den „Overpris ved Fortæring paa Stedet“, hvorom § 3 taler, skulde altsaa saadanne Vine stemples forholdsvis højt, de andre maaske kun lige til Indkøbspris eller endog under denne, — men paa Forhaand, ja endog, som Lovens § 4 fordrer det: „umiddelbart efter Aftapningen“, at skønne herover, altsaa se Aar frem i Tiden og beregne Fremtidens „Detailpriser“ for Vine, som nu ere friske, — det vil ikke en Gang den kyndigste Fagmand eller fineste Kender vove at indlade sig paa. Opgaven er simpelthen praktisk uløselig: man vilde stadig blive stillet overfor Valget mellem enten at stemple for lavt og derved, uden at ville det, snyde Staten, eller stemple for højt og derved snyde — sig selv! Og at fastsætte en rent „fingeret“ Detailpris bør jo efter den høje Regerings egen Mening være udelukket — i Motiverne til § 11 hedder det udtrykkeligt som Forsvar for, at private Indforskrivere faar Lov at slippe med at svare Skat efter „Prisen i en-gros Indkøb“: „At fastsætte en fingeret Detailpris vilde (nemlig) blive vilkaarligt og odiøst“. Men hermed turde da ogsaa Staven over Forslagets Krav til de selvforskrivende Restauratørers Stempplings-Pligt „efter Varernes Detailpris“ være brudt.

Selv i Tilfælde, hvor Lagringen spiller en mindre Rolle, vil det være overmaade besværligt for Restauratøren at faa konstateret, hvad Detailprisen er for en „tilsvarende“ Vare — thi hvad kan paa dette Omraade, hvor Bedømmelsen, afhængig af Smagen som den er, i saa høj Grad er subjektiv, egentlig siges at være „tilsvarende“?

Kunde det nu imidlertid lykkes at komme udover denne Vanskelighed, saa vilde vi Restauratører dog efter Loven være mer end uheldigt stillede overfor vore Kunder. Mellem den Detailpris, som „altsaa mindst skal lægges til Grund for de skattepligtige Varer, der udskænkes“, og den Pris, en Restauratør er nødsaget til at tage for overhovedet at kunne bestaa, maa der nemlig blive en ikke ringe Forskel. Thi foruden selve Vinen, Whiskyen, eller hvad der nu i det enkelte Tilfælde rekvireres, skal Restauratøren yde Gæsten Lokale, Møblement, Varme, Belysning, Service, Bladhold og Betjening — og paa alle disse Omraader stige jo, som bekendt, Publikums Fordringer mer og mer. Paa Madvarerne vil der som Regel ikke kunne tjenes noget, det bliver da altsaa Vinen og de spiritøse Drikke, som skulle betale det altsammen. Naar da Dækningen af alle disse mange, store Udgifter skal finde Udtryk i Prisen, maa denne endog overstige Detailprisen betydeligt — og dette Forhold skal altsaa nu ved Stempelangivelsen af Detailprisen lægges blot for et ofte ukritisk og tankeløst Publikum, der ret naturligt kun vil fæste sin Opmærksomhed paa det nøgne Faktum, at Stemplet angiver saa og saa høj en Pris, Værtens Priskurant en saa meget højere — hvilken Difference Gæsten da saare let vil fristes til, i Virkelighen ganske med Urette, men efter sit eget Skøn med fuldkommen Ret, at betegne som „ublu“! Paa hvilket andet Omraade tvinges vel Forretningsmænd til saaledes at gøre Kunderne Røde for deres Brutto-Avancers Størrelse — og hvorfor skulle da ene Restauratører og Beværtere danne en Undtagelse og udsættes for Mistydninger, uretfærdig Kritik og Vanrygte?

Med nogen Forundring have vi læst i Motiverne til § 3, at den ærede Finansminister gaar ud fra, at „Stempelafgiften *selvsølgelig*“*) ikke indgaar i den ansatte Detailpris“. Vi maa hertil bemærke, at det i hvert Fald for vort Vedkommende er umuligt at forlange Stempelafgift betalt ekstra af vore Kunder — altsaa f. Eks. tage 4 Kr. for en Flaske og forlange 48 Øre ekstra for Stempel, eller 1 Kr. 18 Øre ekstra. I vore Forretninger maa Prisen fremtræde som en *Enhed*, og hvor Stempelafgiften ikke lader sig runde op i vore Priser, bliver det os, der komme til at bære Skatten — hvad der jo dog ligger udenfor Lovens Hensigt (nemlig at indføre en Forbrugs-Skat). Hvor Drikkevarer, som i saa overmaade mange Tilfælde udskænkes snapsevis, vil Afgiften ej heller kunne udlignes med tilbørlig Nøjagtighed, saa at Gæsten derved saare let udsættes for paa Grund af Skatten at komme til at betale, hvad han nyder, ubillig meget højere, end det egentlig er Meningen at ramme ham.

Ogsaa i andre end de alt nævnte Henseender vil Restauratøren under den ny

*) Udhævet af os.